

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Epistola 177

Citation: Holberg, Ludvig: "Epistola 177", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. Billeskov Jansen, Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb11val-shoot-workid63195/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

ingen Fremgang kand have, og at mange nyttige og zirlige Stiftelser qvæles udi deres Fødsel. Jeg forbliver etc.

EPISTOLA CLXXVII.

Til **

Min Herre skriver, at han med Fornøielse haver læset mit sidste Brev; hvorudi han finder en grundig Apologie, som han dog meener ikke at have været fornøden. Jeg er selv af samme Tanker, saasom der behøves ingen Forsvar for en god Ting. Enhver veed, at jeg forlænge siden haver destineret mine Midler til Publici Nytte, at jeg haver raadført mig med mine Venner om Maaden, paa hvilken saadant best kunde skee, og at jeg haver giort tvende Testamenter: et udi det Aar 1735. som jeg siden haver casset; Og et andet 10 Aar derefter, som jeg ey heller var fornøyet med. Udi denne min Tvivlraadighed blev jeg udi det Aar 1746 opmuntret til at giøre en Donation af mine Midler til det Ridderlige Academie, hvis Stiftelse da var i Gierde. Propositionen var saa snart ikke giort, førend jeg bifaldt den; Saasom jeg haver holdet saadan Stiftelse for en af de allernyttigste, som udi dette Land kand giøres; hvilket jeg ogsaa udi mine Skrifter forhen haver givet tilkiende. Jeg siger udi dette Land, endeel efterdi intet Studium hos vor Ungdom er meere bleven forsømt end Stats-Videnskab; Endeel og efterdi Reyse-Syge, som her regierer stærkere, end noget andet Steds, derved kand cureres, og utroelige Penge-Summer, som aarligen gaae ud af Rigerne, derved kand spares. Jeg veed vel, at alle ere ikke eenige med mig herudi, holdende for, at udi Udenlandske Reyser er en Fornødenhed, saasom man derved kand see andre Nationers Skikke og Sædvaner, lære fremmede Sprog, og tale med berømmelige Mænd. Saadant haver

noget Skin, og gemeenligen anføres til Prætext, skjønt, naar de unge Herrer nøye examinere sig selv, ville de mærke, at den rette Motif til deres udenlandske Reyser er Begierlighed efter Divertissemens, og den Sødhed de finde i at leve udi Frihed. Hvis man til Forsøg gav unge Personer Tilladelse at reyse ud til det lærdeste Universitet, men hvor ingen Comœdier, Opera, Spectacler eller anden Øyens-Lyst kunde nydes, vilde Lysten maaskee gandske forgaae, helst om Reysen skulde skee med de Vilkor, at de skulde geleydes af deres Forældre, der kunde have Opsyn med dem. Jeg troer, at mangen Huus-Fader herom er persvaderet, og derfor lod sine Børn blive hjemme, hvis han raadde sig selv. Men, naar Sønnen faaer først Moderen paa sin Side, og de med associeret Magt angribe Verket, hielpe Faderens Argumenter lidet eller intet. Jeg vil dog ponere, at adskillige unge Herrer reyse udenlands alleene udi Forsæt at poleres og at forfremmes udi Sprog Videnskaber: men man kunde gjøre Forsøg med tvende Brødre af lige Qvaliteter, saaledes, at man lod den eene reyse, og den anden blive hjemme, og see saa efter udi hvilken Tilstand begge efter 2 à 3 Aars Tiid vilde findes. Man vilde efter saadan Tiids Forløb finde, at den Reyssende vilde komme hiem med en riig Kram af allehaande Slags glimrende Varer, men derhos destitueret af visse fornødene Ting, som meest komme tilpas udi Fremtiden, naar han skulde træde i Forretninger, og hvorpaa den tilbageblivende imidlertid haver samlet got Forraad: Den første vilde befindes at tale nettere Fransk og Italiensk; Den sidste at forstaae bedre Landets Sprog, som til Forretninger fast eene udfordres: Hin vilde brillere udi Selskabe ved at tale om sine Reyser, og om fremmede Nationers Egen-skab; Denne, som imidlertid havde erkyndiget sig om Danske Love og Forordninger, item om Fæderne-Landets Beskaffenhed, vilde skinne udi en Ret eller et høyt Collegio, hvoraf han kunde allerede være bleven et Lem, naar Broderen ved sin Tilbagekomst maatte begynde at sollicite om et Embede, eller søge ved indenlandske Studia at

gøre sig beqvem dertil; thi det heder da: *Hic Rhodus, hic salta*. Saaledes vilde uden Tvivl begges Tilstand blive: Ikke at tale om, at, om Faderen imidlertid døde, vilde den første ved sin Hiemkomst finde udi den Afdødes Journal en saadan Antegnelse. *Paa min Søns Peders Reyse er giort Bekostning af 6000 Rigsdaler: Min anden Søn Paul der imod haver imidlertid ikke kostet mig meere end 2000; derfor maa 4000 Rigsdaler afkortes udi Peders Arv*. Jeg siger, at saadanne Prover kunde gøres; Og bilder jeg mig ind, at de ofte ere giorte, skjønt uden Frugt. Dog u-anseet alt dette, raader jeg ikke aldeles fra Ungdommens udenlandske Reyser; men, som jeg i alting stræber at gaae en Middel-Vey, gaar jeg den ogsaa herudi, og raader alleene til Midler, hvorved saadanne kunde modereres. Det er ikke tienligt, ja fast ikke giørligt, ved et almindeligt Forbud at ville hæve en almindelig herskende Passion: thi det var ligesom ved en Forordning at ville forbyde Rysserne Brændeviin eller Hollændere Røg-Tobak; til hvilket man ingen Øvrighed kunde raade. Det sikkerste Middel til at moderere denne Epidemiske Reyse-Syge, er et Ridderligt Academies Stiftelse: helst, naar en Hoved-Artikel derved helliges i Agt tages, nemlig, at ingen udenlands Reyse nogen bliver tilladt, førend han udi nogle Aar haver studeret hjemme paa saadant Academie. En saadan Artikel er basis, hvorpaa Stiftelsen grunder sig, og ligesom Kalken der skal give Bygningen en bestandig Consistence. Thi, saasom alle bemidlede unge Personer brænde af Begierlighed til udenlandske Reyser, og et indenlandsk Adeligt Academie bliver Canalen, hvor igiennem de maa passere, kand det aldrig have Mangel paa Academister. Erfarenhed viser, at Dispensation udi denne Artikel fornemmeligen haver forarsaget de forrige Stiftelsers Hævelse. Ungdommen kand ikke besværge sig over, at deres Hoved-Lyst dem derved betages, efterdi Reyserne dem ikke forbydes, men Tiden alleene foreskrives, paa hvilken de med Frugt kand reyse. Nyttens, som deraf flyder, er stor, og det i mange Henseender: Thi udi de 2 eller 3 Aar, i hvilke unge Per-

soner studere paa et indenlandsk Academie, kand enten Reyse-Sygen dem forgaae; og, hvis den imidlertid ikke forgaaer, kand de siden reyse med større Nytte, med større Sikkerhed, og med mindre Bekostning. Med større Nytte; efterdi de udi Fædermelandet have lagt Grundvold til de Videnskaber, som de udenlands videre kand excolere: Med større Sikkerhed; efterdi Reyserne foretages udi en moed Alder, og Forældrene kand befries for den Bekymring, som de svæve udi, naar deres Børn flakke om udi langt bortliggende Lande, førend de have faaet Skiæg paa Hagen: Og med mindre Bekostning; efterdi de siden kand reyse uden Hovmestere, og lade sig nøye med en troe Lakey eller Tiener, hvorved store Penge-Summer kand spares. Nogle, som finde disse Argumenter grundige, ville maaskee hertil sige, at man reyser Udenlands fornemmelig for at acquirere Fripostighed, zirlige Skikke og Maneerer; og, naar saa er, er det bedre, at Reysen skeer tiligen, end silde, saasom saadant lider meest paa den grønne Ungdom, der er som et Vox, paa hvilken alle Slags Skikkelser let trykkes. Men jeg meener, at de Skikke og Maneerer ere allersømmeligste og allerzirligste, som overeensstemme med Fædermelandets Skikke og Levemaader; og viser Erfarenhed, at de, der have ført sig udi fremmed Skikkelse Udenlands, ofte ved deres Hiemkomst belees af deres Landsmænd, og søge efterhaanden at naae deres forrige Skikkelse igien. En Hollænder, der kommer fra Paris, chargeret med Franske Maneerer og Ziirligheder, bliver af sine Landsmænd fast anseet som en Pekelhæring: Thi hvad som zirer en Nation, vanhelder en anden; og haver her Sted det, som Cicero siger: At iføre sig andens Natur, for at tabe sin egen. Men lad være, at saadant kunde agtes nødvendigt udi visse Lande, saa passer det sig ikke paa Dannemark, og allermindst paa Indbyggerne udi Kiøbenhavn; hvor man udi kort Begreb kand see, alt hvad andre Stæder bryste sig af; hvor en Mængde af alle Slags Nationer opholde sig; hvor der er et Kongelig Hoff, et stort Universitet, en Guarnison, en Søe-Magt, og en Samling

af alle Slags Stænder og Professioner. At reyse fra saadan Stad til andre Stæder for at profitere af Omgængelse, er det samme som at leede efter Vand, naar man boer ved en Søe. Disse mine Tanker underkaster jeg min Herres Skønsomhed, forblivende etc.

EPISTOLA CLXXXVIII.

Til **

Førgangen Dag mødte een mig udi all min Statz, og hviskede mig dette udi Øret: *Saadan prægtig Klædedragt er ingen Zirath for en Philosopho.* Jeg svarede ham derpaa, at jeg aldrig haver givet mig ud for Philosopho, men at jeg tvert imod ved alle Lejligheder haver skiemtet med dem, som affectere det Navn: Videre, sagde jeg, at jeg kunde anføre en grundig Raison, hvi jeg undertiden ifører mig Fløjels- og Silke-Klæder, og saadan Dragt, som jeg selv væmmes ved at bære. Man veed, at min tarvelige Levemaade og Opførsel haver givet Lejlighed til en og anden Critique. Naar Folk have seet mig at nøjes dagligen med een eller to Retter Mad, og ofte at gaae til Fods, og det udi en Stad, hvor alle indtil Haandverks-Folk age og lade sig bære, have de tilskrevet saadant en Karrigskab. For nogenledes at vise slige Dømmes Ugrund, gjør jeg undertiden Depenser i Klædedragt og adskillige andre Ting, som kand skee uden Incommodation. Jeg siger, uden Incommodation: Efterdi en kostbar Klædning kand være lige saalæt at bære som en ringe, da derimod de Midler, som mine Landsmænd betiene sig af, for at lade see deres Generositet, bestaae gemeenligen udi Overflod af Mad og Drikke, udi unødige Opvartere, udi Vogne og Bære-Stole, hvilke ere min Helbred utienlige, og viderlige for min Humeur. Jeg er ingen Elsker hverken af Skjørbug eller af Feber: Derfor æder jeg lidt, og bevæger mig jævnligen. Naar